

A MÁSODIK ESÉLY

Márk 14,27-31 | János 21,15-19.

Húsvét

2018. április 1.

1 Az élet szűkmarkúan méri az esélyeket. Bukásaink, csalódásaink, tönkre ment kapcsolataink, eljátszott lehetőségeink, összetört álmaink tanúskodnak arról, hogy nem adatik mindig második esély. Sőt, az esetek többségében nem adatik, és így együtt kell élnünk azzal a tudattal, hogy adatott, de örökre elvétett.

Jézus szenvedés történetének egyik üzenete ez: egy nép, megannyi lázadás és hűtlenség után, lehetőséget kap Istentől, egy sokadik esélyt, de nem tud élni azzal. De ez a történet, mi történetünk is! Mi vagyunk a gyáván elfutó tanítványsereg, mi vagyunk az elutasító tömeg, mi vagyunk korbácsot tartó kéz, mi vagyunk gúnyolódó sokaság, mi vagyunk a kalapácsot tartó és szeget verő könyörtelen kéz.

De eljött húsvét hajnala! A sír üres! És érkeznek némelyek, akik azt mondják látták! Látták, hogy Jézus feltámadt! Sőt, beszéltek vele, megérintették. És ez a hír az emberiségnek Istentől kapott második esélye! S az emberiségben ott vagyunk mi magunk egyen-egyenként. Személyes felelősségünk, hogyan is élünk ezzel a második eséllyel.

2 Simon Péter, Jézus elfogatása előtt néhány órával, annak tudatában, hogy Jézus Izráel Messiása, a leendő király, a hatalmas és rettenthetetlen Úr, így beszél: „**Ha mindenki más el is fordul tőled, én akkor sem hagylak el!**” (Mk 14,29) És szinte látom, mennyire büszke magára, az erejére, a hűségére.

És most ott áll Kajafás főpap udvarán, talán hallja is Jézus tárgyalásának a hangfoszlányait, közben lelkében kavarnak az érzések, fejében cikáznak a gondolatok. És háromszor vallatják meg hűségét, háromszor szembesítik azzal, hogy köze van Jézushoz. És Péter tagad. Sőt, a szó, amit az eredeti szöveg használ, ennél sokkal súlyosabb, mert azt jelenti 'átkoz'. Péter nem pusztán megtagadja Mesterét, hanem megátkozza Őt. Azt, akiért előbb még kész lett volna a halálba menni. Érzitek mennyire súlyos ez a pillanat?

Lukács evangéliumában van ennek az egész történetnek egy sokat mondó pillanata: „**Még be sem fejezte (Péter), amikor felhangzott a kakas kukorékolása. Az Úr megfordult, és ránézett Péterre, akinek azonnal eszébe jutott, mit mondott neki Jézus: „Ma éjjel, mielőtt a kakas kukorékol, háromszor is le fogod tagadni, hogy ismersz engem.” Ezután Péter kiment, és keservesen sírt.**” (Lk 22,60b-62)

3 Hogyan jutott el Péter Mestere megátkozásáig? Miért nem mert felvállalni azt, amit előtte hangoztatott, ha kell az életét is adja? Két dologban látom ennek okát: **1.** Péter, akárcsak a többi tanítvány, nem értették Jézus szavait: „**Az Emberfiának sokat kell szenvednie. A nép vezetői, a főpapok és a törvénytanárok el fogják utasítani, végül megölik, de három nappal később fel fog támadni.**” (Lk 9,22); **2.** Mert nem

hitt a feltámadásban! Mert nem találkozott még a Feltámadottal, és nem szembesült a feltámadás valóságával!

Péter a lebukás küszöbén, amikor úgy érzi az élete forog kockán, a feltámadás valósága nélkül, nem tud hinni Jézus szavainak igazában. Péter számára a feltámadás nélkül, akárcsak nekünk, csak ez az élet van. Ez a földi élet a végső valóság, itt kell megtalálnom az életem értelmet, a boldogságot, a kiteljesedést. A feltámadás nélkül elengedni ezt a világot, és a halált választani azt jelenti, hogy eldobok az egyetlen, a létező esélyt. Kevesebért is megtagadták már Jézust...

Ha nincsen feltámadás, akkor csak ennek az életnek a valósága van. Ezért írja ezt Pál apostol: **„Ha csak erre a földi életre nézve lenne reménységünk Krisztusban, akkor minden embernél szánalmasabbak lennénk!”** (1Kor 15,19)

4 Azután Péter átéli a feltámadását valóságát. Találkozik Jézussal. Vajon ilyen előzmények után, milyen lehetett számára ez a találkozás? Hogyan nézhetett ezután ugyanabba a szempárba, amelyikkel utoljára a főpap udvarán találkozott a tekintete? Csoda, hogy visszament régi életébe? Ez volt az, amit utoljára jól tudott csinálni. És mert úgy érzi, úgy gondolja, neki nincsen több esélye. Eljátszotta. Péter nem lesz öngyilkos, mint Júdás, aki szintén megtagadta Jézust. De tk. ő is úgy folytatja tovább, mint aki meghalt. **Mert egy ilyen törés után hogyan lehet normálisan folytatni az életet?**

5 **”... hiszünk abban, aki feltámasztotta Urunkat, Jézust a halálból. Neki ugyanis a bűneink miatt kellett meghalnia, és azért támadt fel a halálból, hogy mi Isten számára elfogadhatók legyünk.”** (Róm 4,24b-25) – írja Pál, és szavainak igazát Péter személyesen tapasztalta meg.

Már abból is sejthetett valamit Péter, hogy Jézus feltámadása után az angyal ezzel az üzenettel küldte tanítványaihoz az asszonyokat: **„Menjetek hát, és mondjátok el a tanítványainak és Péternek is, hogy Jézus előttetek fog Galileába menni. Ott majd meglátjátok őt, pontosan úgy, ahogy előre megmondta.”** (Mk 16,7) Az üzenet Péternek is szól, nemcsak a többieknek! Mert lehet, hogy Péter alkalmatlannak tartja magát Jézus szeretetére, de Istennek hála, ebben nem mi döntünk sem magunkról, sem másokról!

Péter azt mondta, **„ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem!”** (Mk 14,29), Jézus azzal kezdi gyógyítását, hogy megkérdezi: **„Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél?”** (Jn 21,15) Péter régen kapásból azt felelte volna: igen, de most csak azt meri felelni: **„Igen, Uram, tudod, ahogy csak ember szeretni képes, szeretlek téged.”** Jézus másodszor is ugyanezt kérdezi, és Péter másodszor is csak ezt meri felelni. És végül Jézus is ezt kérdezi: **„Ahogyan csak ember szeretni képes, úgy szeretsz engem?”** Mert Péternek abban kell megerősödni, hogy ahogyan Jézus őt szereti, úgy ő nem képes viszont szeretni. De Jézus nem is ezt várja tőle. Meg kell értenie azt is,

hogy Jézus nélkül ő csak egy senki. Buknia, megsemmisülnie kellett, mert valakinek képzelte magát. Péter csak így tudta a maga valójában értékelni Mestere meg nem érdemelt, felfoghatatlan, gyógyító kegyelmét és szeretetét.

Péter a második esélyt kapott bűnös, aki ebben a beszélgetésben átélheti azt, hogy a legnagyobb bűnre is van bocsánat, hogy van visszaút az életbe! Sőt, van visszaút a szolgálatba is, mert Jézus háromszor is mondja: „**Viselj gondot a juhaimra!**” Így lett Péter lett az induló keresztény egyház vezető apostola, és a feltámadott és kegyelmet adó Krisztussal való találkozása olyan hatással volt rá, hogy végül kész volt boldogan és örömmel feláldozni az életét is!

6 **Mit tanulhatunk mi ebből?** Azt, hogy Isten a második esélyek Istene. Ha őszinte szívvel megállunk előtte, és úgy bánjuk csődjeinket, mint ahogyan Péter is, akkor Jézus a legnagyobb bűneinket is megbocsátja!

Sőt, ha meggyógyított bennünket, ránk is életeteket bíz az Úr. Legyünk nagyon hálásak azért, hogy alkalmatlanságunk ellenére méltónak talál erre a küldetésre! Legyünk a Feltámadottnak áldott eszköze, hogy sok-sok ember számára felragyogjon a mi hitünk által is Krisztus, aki él és uralkodik örökkön-örökké. ÁMEN!